

Nora Roberts

Nem teljesen idegen
A kétféle törvény

Minden perce különleges™
www.harlequin.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorozni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1984 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *Less of a Stranger* (Harlequin Silhouette, Romance)

● *Magyarra fordította:* Fülöp Villő

Második, átdolgozott kiadás

© Nora Roberts, 1984 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *The Law is a Lady* (Harlequin Silhouette, Special Edition)

● *Magyarra fordította:* Sárvári Noémi

Második, átdolgozott kiadás

● *Borítóterv:* Magán Sarolta

● *Kép:* Thinkstock

ISBN 978-963-448-042-6

HU ISSN 1588-8096

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvenypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 701602

● *Nyomtatás időpontja:* 2017/10.

● *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

Tartalom

Nem teljesen idegen 5

A kétféle törvény 157

A The New York Times sikerszerzője

**NORA
ROBERTS**

Nem teljesen idegen

1.

A férfi figyelte, amint a lány közeledik felé. Bár csak egyszerű farmernadrágot, kabátot, és egy, az arcát teljesen eltakaró bukósisakot viselt, Katch mégis észrevette a belőle sugárzó nőiességet. Beleszívott vékony szivarkájába, s elismeréssel nézte, ahogy a nő kis Honda motorjával előkelően bekanyarodik az áruház előtti parkolóhelyre, majd leállítja a gépet, és leszáll róla. Karcsú alakját nézve Katch legalábbis százhetvenöt centiméter magasnak gondolta. A férfi nekidőlt az üdítőautomatának, és leplezetlen kíváncsisággal figyelte tovább, amint levette a bukósisakot. Érdeklődése egyre élénkebb lett, amikor meglátta, milyen elbűvölő ez a motoros lány.

Egyenes haja szabadon hullott a vállára, homlokát néhány rövidebb tincs keretezte. Sötétbarna fürtjei vörösben és aranyban csillogtak a napsütésben. Keskeny arcát karakteres vonásai tették különlegessé. A férfi ismert olyan modelleket, akik sokat adtak volna ezért az arcformáért. A lány szája telt volt, és durcásan ívelt.

Halványan sminket viselt, Katch azonban látta, hogy nincs szüksége erre a vonásai kiemeléséhez. Nagy, kerek szemében még ebből a távolságból is jól látszott sötétbarna tekintetének mélysége. Valahogy egy pisztoly csövére emlékeztette – mintha túpontosan a szívébe látott volna. Természetes könnyedséggel

mozgott. Volt benne valami keresetlen báj, akár egy kamaszban.

– Fiatal tehát – gondolta –, alig múlhatott húsz.

Katch újra beleszipantott a szivarkába. A lány minden kétséget kizáróan elbűvölte.

– Hahó, Megan!

Megan hátrafordult, és félresöpörte homlokából a frufruját. Akkor vette észre a Bailey ikerk terepjáróját, ami épp bekanyarodott a parkolóba, s elmosolyodott.

– Sziasztok!

A bukósisakot a motor kormányára akasztotta, és a terepjáróhoz lépett. Nagyon kedvelte a Bailey lányokat.

Akárcsak ő, ezek az ikerlányok is huszonhárom évesek voltak: aranybarna bőrük és világítóan kék szemük volt. Szélfűtta, vékony szálú hajukat egyforma hosszúságúra vágatták. Mindkét szempár pillantása Megan mögé irányult, az üdítőautomatának támaszkodó férfi felé. A két lány ösztönösen kihúzta magát, és megigazították a hajukat. Kölcsönösen megerősítették egymást abban, hogy a jobb profiljuk az előnyösebb.

– Már rég nem láttunk. – Teri Bailey fél szemmel Katchet figyelte, miközben Meganhoz beszélt.

– Megpróbáltam befejezni ezt-azt, mielőtt elkezdődik az idény. – Megan mély hangjában enyhe dél-karolinai hanglejtés érződött. – Hogy vagytok?

– Remekül! – felelte Teri, áthajolva a vezetőülésből. – Szabad a délutánunk. Nincs kedved velünk jönni vásárolni? – Beszéd közben ő is a látókörében tartotta Katchet.

– Hát, szeretnék... – rázta meg a fejét Megan –, de néhány dolgot be kell még itt szereznem.

– Mint például azt a lenyűgözően szürke szemű srácot? – kérdezte Teri.

– Tessék?

– A válla se semmi – tette hozzá Teri.

– Le sem veszi a szemét Meganról, nem igaz? – jegezte meg Teri. – Pedig fejenként huszonöt dollárt költöttünk erre a felsőre. – A vékony pántos blúzra mutatott, amelyet mindketten viseltek.

– Mégis, miről beszéltek? – kérdezte Megan zavartan.

– Mögötted – mondta Teri, csinos fejét enyhén oldalra billentve. – Arról a férfiről, ott az automata mellett. Egyszerűen észbontó. – Amikor azonban Megan hátranézett volna, Teri kétségbeesetten suttozta:

– Az isten szerelmére, ne nézz oda!

– De hát hogy nézzem meg, ha nem fordulok hátra? – kérdezte Megan, és maga mögé pillantott.

A férfi szőke volt: nem olyan fakó, mint az ikrek, inkább sötét és napszíta színű. Sűrű haja göndör fürtökben keretezte az arcát. Nyúlánk testén kifakult farmernadrágot viselt. Hanyagul az automatának dőlve szürcsölgette az italát. Megan észrevette, hogy szemrebbenés nélkül bámulja őt, arckifejezését azonban nem találta közömbösnek; inkább élénknek tűnt. Ráfért volna ugyan egy borotválkozás, de figyelemre méltó arcvonásai elfeledtették ezt a hiányosságot. Álla közepén apró gödör látszott, fölötte hosszú, keskeny ajkak.

Megan más esetben talán lenyűgözőnek találta volna a kidolgozatlanságában még jóképűnek is nevezhető arc szerkezetét. A férfi tekintete azonban pimasz volt. Szürke, ahogy az ikrek megállapították, sötét és fürkésző. – Ráadásul – gondolta Megan a homlokát ráncolva – tapintatlan.

Ismerte az ilyen férfiakat – csavargók, magányos farkasok, akik csak a napfényt és a kellemes női társaságot keresik. Homlokába hulló haja alatt összevonta

a szemöldökét. Közben a fickó nyíltan bámulta. Amikor szájához emelte az üdítő dobozt, rákacsintott Meganre.

A lány hallotta, amint az ikrek egyike kuncogni kezd, és visszafordult.

– Imádni való – mondta Teri.

– Ne légy már ostoba! – Megan egy fejmozdulattal a válla mögé vetette a haját. – Átlagos.

Az ikrek egymásra pillantottak, miközben Teri beindította a terepjárót.

– Túl válogatós vagy – jegyezte meg. Mindketten Meganre mosolyogtak, és kihajtottak a parkolóból. – Akkor hát, viszlát!

Megan válaszul elfintorodott, de azért integetett nekik, mielőtt elfordult volna. Belépett az üzletbe, szándékosan tudomást sem véve a bolt előtt ácsorgó férfiről.

Viszonozta a pult mögött álló eladó köszöntését. Megan itt, Myrtle Beachben nőtt fel. A nagyapja vídámparkja körüli tíz kilométeres körzetben az összes boltost ismerte. Felkapott egy kosarat, és elindult a sorok között. – Csak néhány apróság kell – gondolta, és levett egy liter tejet a polcról. – Amennyi épp elfér a motor oldaltáskájában. Ha a teherautó nem dögölt volna be...

Megpróbált nem is gondolni rá. Pillanatnyilag úgysem tehetett semmit az ügyben. Megállt a kekszek mellett. Aznap még nem ebédelt, s a zacskók és dobozok csábítónak tűntek. Talán a zabpelyhes...

– Ez finomabb.

Megan épp elindult volna, amikor egy kéz átnyúlt előtte, és levett a polcról egy ígéretesnek tűnő, dupla-csoki-bevonatú kekszet. Megrázta a fejét, és felnézett a pimasz, szürke szempárba.

– Kéri ezt a kekszet? – A férfi most is ugyanúgy vi-
gyorgott, mint a bolt előtt.

– Nem – felelte, s jelentőségteljesen a férfi kezére
nézett, amit az a bevásárlókosarán nyugtatott. Katch
vállat vont, és elhúzta a kezét, de Megan bosszúságára
továbbra is mellette maradt.

– Mi van még a listán, Meg? – kérdezte barátságos-
an, miközben kinyitotta a kekszes zacskót.

– Egyedül is megoldom, kösz.

A lány elindult a következő sorban, és megfogott
egy tonhalkonzervet. Észrevette, hogy a férfi vadnyu-
gati hős módjára jár: hosszú, széles léptekkel, kissé
hányaveti módon.

– Szép a motorja. – A kekszbe harapott, és a lány
mellé lépett. – A városban lakik?

Megan megfogott egy teásdobozt, gondosan szem-
ügyre vette, majd a kosarába tette.

– Velem lakik – felelte, és továbbindult.

– Ravasz – mondta a férfi, s egy kekszet nyújtott a
nő felé. Megan tudomást sem vett róla, és a következő
sor felé igyekezett. Amikor azonban a kenyérért nyúlt,
a férfi megfogta a kezét.

– A teljes kiőrlésű jobb lesz magának. – Tenyere ke-
ményen kulcsolódott a nő csuklójára. Megan méltat-
lankodva pillantott rá, és megpróbálta elhúzni a kezét.

– Figyeljen, nekem...

– Nincs gyűrűje – vágott közbe a férfi, közelebb
húzva magához a lány ujjait, hogy szemügyre vehesse.
– Akkor nincs bonyodalom. Mit szólna egy vacsorá-
hoz?

– Kizárt dolog. – Megrázta a kezét, Katch azonban
erősen szorította.

– Ne legyen barátságtalan, Meg! Magának gyö-
nyörű a szeme. – Rámosolygott, és úgy nézett rá,
mintha csak ők ketten léteznének az egész világon.

Valaki morogva próbálta mögöttük elérni a polcot, hogy levegyen egy rozsos kenyeret.

– Lenne szíves békén hagyni? – kérdezte a lány fojtott hangon. Meghökkenette, hogy a férfi mosolya ilyen hatással volt rá, holott tudta, mik a szándékai. – Különben jelenetet rendezek.

– Rendben – felelte a férfi derűsen. – Szeretem a jeleneteket.

Igazat mond – gondolta a nő, és végigmérte a férfit. – Épp arra vár.

– Nézze – kezdte dühösen –, nem tudom, ki maga, de...

– David Katcherton – felelte az könnyed mosollyal.

– Katch. Mikor mehetek magáért?

– Nem jöhet értem – mondta hűvösen. – Sem most, sem később.

Megan gyorsan körbepillantott. Az üzlet szinte üres volt. Nem is lenne kinek jelenetet rendezni. – Engedje el a kezem! – szólt rá határozottan.

– Az idegenforgalmi iroda szerint Myrtle Beach barátságos város, Meg. – Katch elengedte a kezét. – Rossz hírért fogja kelteni.

– Ne hívjon Megnek! – folytatta dühösen a lány. – Nem ismerjük egymást.

Maga előtt tartva a kosarát továbbment.

– Hát majd megismerkedünk – felelte halkán a férfi.

Újra egymásra néztek. A lány tekintete dühös volt, a férfié magabiztos. Megan elfordult, és sietős léptekkel a pénztár felé indult.

– El sem fogod hinni, mi történt a boltban – tette le Megan hangos puffanással a zacskót a konyhapultra.

Nagyapja az asztalnál ült, a négy egyforma juharfa szék egyikén, és elmélyülten próbált horgászsinórt

kötni egy mülégyre. Elismerően mordult egyet, de nem nézett fel. Az asztalon drótok, horgok és nehezékek álltak előtte takaros halmokban.

– Az az alak – kezdte Megan, elővéve a kenyeret a zacskó tetejéről –, az a hihetetlenül szemtelen alak megpróbált felszedni. Méghozzá a kekszes pultnál.

A lány komoran egy fémdobozba tette a teafiltereket. – Azt akarta, hogy menjek el vele vacsorázni.

– Hmm. – A nagyapja gondosan a légyre tűzött egy sárga horgot. – Jó szórakozást!

– De papi! – Megan csalódottan rázta meg a fejét, szája szögletében mosoly bujkált. Timothy Miller apró, szikár, hatvanas éveinek a közepén járó férfi volt. Kerek, ráncos, napbarnított arcát hófehér haj és szakáll keretezte. Gondosan ápolt szakálla olyan puha volt, akár a vattacukor. Kék szeme, amely az évek múltával sem fakult meg, mélyen feküdt a ráncos arcban. Kevés dolog kerülte el éber tekintetét. Megan látta, hogy nagyapja most minden figyelmét a csalira fordítja. Már az is csak az iránta érzett szeretetét tükrözte, hogy egyáltalán meghallotta.

Odalépett hozzá, és egy pusztit nyomott a feje búbjára.

– Holnap horgászol?

– Bizony ám, mégpedig kora hajnaltól.

Papi szemügyre vette a csalikat, és újra átgondolta a stratégiáját. A horgászat komoly feladat.

– A teherautót ma estére javítják meg. Vacsora előtt hazaérek.

Megan bólintott, és újabb pusztit adott neki. Az öregnek szüksége volt a horgászásra. A vidámpark tavasszal és ősszel csak hétvégén volt nyitva, a három nyári hónap alatt azonban hétből hét napon dolgoztak. A nyár jelentette a városkának az életet: turistákat vonzott, a turisták pedig üzletet. Az év egynegyedében a

város lakossága tizenhárom-tizennégyezer főről háromszázezerre duzzadt. Ennek a háromszázezer embernek a többsége pedig azért jött a tengerparti városba, hogy szórakozzon.

Nagyapa keményen dolgozik: egész életében mindig robotolt – gondolta Megan. Nem lett volna könnyű a dolga, ha nem szerette volna annyira a vidámparkot. A park azonban a lány életének is része volt, amióta csak az eszét tudta.

Megan alig ötévesen veszítette el a szüleit. Az évek során Papi jelentette számára az anyát, az apát, és a legjobb barátját is. A vidámpark éppúgy az otthonává vált, mint a part menti házikó, amiben laktak. Évekkel ezelőtt a gyász fordította őket egymás felé, mostanra pedig egymás iránt érzett szeretetük képezte a kapcsolatuk sziklaszilárd alapját. A nagypján kívül Megan mindenkivel tartózkodó volt, mert ha egyszer megkedvelt valakit, nehezen eresztette el. Ha azonban már szeretett, azt minden fenntartás nélkül tette.

– Jó lenne egy kis pizstráng – motyogta, s búcsúzól még gyorsan megölelte a nagypját. – Ma este tonhal lesz a vacsora.

– Azt hittem, elmész.

– Papi! – Megan a tűzhelynek dőlt, s két kézzel ki-simította haját az arcából. – Csak nem hiszed, hogy egy olyan férfival fogom tölteni az estét, aki egy csomag csokis keksszel akart felszedni?

Dühös csuklómozdulattal bekapcsolta a főzőlapot a teáskanna alatt.

– Attól függ, hogy milyen az a férfi... – A lány még látta nagypja szemében a pajkos csillanást, amikor felnézett. – Hogy nézett ki?

– Mint egy tengerparti csavargó – felelte, bár tudta, hogy a válasza nem volt egészen pontos. – Némi cowboyos beütéssel. – Elmosolyodott, amikor meglátta

Papi vigyorát. – Tulajdonképpen remekül nézett ki. Nyúlánk volt és erős, a maga gátlástalan módján nagyon vonzó. Jól mutatna bronzba öntve.

– Érdekesen hangzik. Hol is találkoztatok?

– A kekszes pultnál.

– És te ma este tonhalat főznél ahelyett, hogy elmenj vele vacsorázni? – Papi mélyet sóhajtott, és megcsóválta a fejét. – Nem tudom, mi a baj ezzel a lánnyal.

– Szemtelenül viselkedett – panaszkolta Megan, és összefonta a karját. – És megbámult. A nagyapáknak nem kellene inkább puskával elriasztaniuk az ilyeneket?

– Szeretnéd kölcsönkérni, és levadászni vele?

A teáskanna fűtyülése megelőzte a lány válaszát. Papi nézte, ahogy Megan felállt, hogy elkészítse a teát.

Jó lány – gondolta. – Néha talán kissé túl komoly, de azért remek lány. És szép is.

Nem lepte meg, hogy az idegen megpróbálta találkára hívni. Inkább azt furcsállta, hogy nem történt ilyesmi gyakrabban. Megan azonban úgy is képes volt elijeszteni a férfiakat, ha a száját sem nyitotta ki. Elég volt egy kemény pillantás, és már meg is hátráltak. Úgy látszott, ez is a lány célja.

A vidámparkon és az alkotáson kívül nem sok ideje jutott a szórakozásra. Vagy inkább nem akart időt szakítani rá – ismerte be Papi elgondolkodva.

Mégis úgy érezte, hogy a bosszankodásnál valami több is van abban, ahogy a lány a boltban látott férfiről beszélt. Ha nem tévedett, szórakoztatónak, és talán vonzónak is találta. Mivel jól ismerte az unokáját, úgy döntött, egy ideig nem hozza fel ezt a témát.

– Az idő jónak ígérkezik egész hétvégére – mondta, miközben óvatosan bepakolta a horgokat a horgászdobozba. – Biztosan sokan lesznek a parkban. Beállsz majd a céllövöldébe?

– Persze.

Megan két bögre teát tett az asztalra, és helyet foglalt.

– Megjavították már azt a két ülést az óriáskeréken?

– Reggel megnézem.

Papi megfűjta a teáját, majd belekortyolt.

Megan érezte, hogy a nagypját nem háborította fel az ügy. Papi egyszerű ember. Mindig is csodálta szerény modorát, csendes humorát, természetességét. Szerette nézni, ahogy az emberek szórakoznak.

Talán ezt még jobban is élvezte – gondolta felsőhajtva –, mint a vele járó keresetet. A vidámpark nem hozott túl sok hasznot. Sokkal jobb nagypának, mint üzletembernek – gondolta Megan.

Többnyire a lány foglalkozott a park könyvelésével, a bevételekkel és a kiadásokkal. Bár ez a feladat időt vett el az alkotástól, tisztában volt vele, hogy a vidámparkból élnek. Még ennél is fontosabb volt, hogy Papi rajongva szerette a parkját.

A jelenlegi egyenleg, nem túl megnyugtató módon, a veszteséget jelző piros vonal alá esett. Erről sosem beszéltek egymással. Csak a zsúfolt időszakban szükséges javításokról esett szó, néha a húsvéti szünetet vagy a háborús hősök emléknapját megcélzó hirdetésekről.

Megan a teáját kortyolgatta, közben fél füllel a nagypja beszámolóját hallgatva arról, hogy nyári munkásokat kellene alkalmazni. Majd foglalkozik vele, ha itt lesz az ideje. Papi remekül bánt a nyikorgó gépekkel és a napbarnított turistákkal, de a munkásait általában túlfizette, és keveset követelt tőlük. Az unokája sokkal gyakorlatiasabb volt nála – mert rákényyszerült.

Nekem is teljes munkaidőben kell dolgoznom nyáron – gondolta. Futólag eszébe jutott a félig kész szobor a garázs fölötti műteremben.

Decemberig akkor is várnia kell – gondolta, és elnyomott egy sóhajtást. Nem volt mit tenni, türelmesnek kell lennie, amíg a dolgok újra egyenesbe jönnek. Talán jövőre... Mindig csak jövőre. Volt tennivaló, mindig akadt valami munka a parkban. Könnyedén vállat vont, s újra a nagyapja monológjára összpontosított.

– Szóval szerintem idén is egyetemistákat és hajléktalanokat kellene felvenni a hullámvasúthoz.

– Nem hiszem, hogy ez gondot jelenthet – motyogta Megan. Újra eszébe jutott David Katcherton.

Megpróbálta felidézni a férfi arcát. Megan büszke volt a megfigyelőképességére, az emberismeretére. Zavarta, hogy ezt a férfit nem tudta hová tenni. Még ennél is jobban bosszantotta, hogy újra eszébe jutott az ostoba találkozás az udvariatlan idegennel.

– Kérsz még teát? – Papi már a tűzhely felé indult, mikor Megan felriadt a gondolataiból.

– Hát... igen, persze. – Szidta magát, amiért ilyen jelentéktelen dolgokon rágódik, miközben annyi a tennivalója.

– Azt hiszem, jobb, ha nekilátok a vacsorának. Korán le kell feküdnöd, ha reggel horgászni mégy.

– Ez az én lányom. – Papi meggyújtotta a főzőlapot a teáskanna alatt, és kinézett az ablakon. Gyorsan mit sem sejtő unokájára pillantott.

– Remélem, elég lesz három embernek – mondta könnyedén. – Úgy tűnik, ez a te tengerparti cowboyod megtalálta a házhoz vezető utat.

– Micsoda? – Megan összevonta a szemöldökét, és felállt.

– Tökéletes leírás, mint mindig, Megan – dicsérte meg Papi, miközben figyelte, ahogy a férfi laza, hányaveti módon közeledett: jóképű volt, erőteljes vonásokkal. Papinak tetszett a látvány. Vigyorogva fordult Megan felé, aki az ablakhoz ment. Papi elnyomott egy kuncogást, amikor meglátta unokája arckifejezését.

– Ez ő – suttogta Megan. Alig hitt a szemének, ahogy a konyhaajtó felé közeledő férfit figyelte.

– Gondoltam, hogy ő lesz – mondta halkán Papi.

– Hogy ez milyen szemtelen! – mormogta komoran a nő. – Micsoda arcátlanság!

2.

Még mielőtt a nagyapja bármit mondhatott volna, Megan a konyhaajtóhoz lépett. Épp akkor tárta szélesre, amikor Katch felért a verandára. Egy röpké pillanatra meglepetés szikrája villant fel a szürke szemében.

– Hát maga aztán rámenős – jegyezte meg hűvösen a lány.

– Ezt már mások is mondták – válaszolt könnyedén a férfi.

– Maga viszont csinosabb, mint egy órával ezelőtt.

– Ujjával végigsimított a lány arcán. – Olyan a bőre, mint az aranyló méz. Nagyon csinos! – Az állán is végighúzta az ujját, mielőtt leejtette volna a kezét.

– Itt lakik?

– Nagyon jól tudja, hogy igen – vágott vissza a lány –, hiszen követett.

Katch elvigyorodott.

– Sajnálom, ha csalódást kell okoznom, Meg, hiszen külön öröm számomra, hogy magát is itt találom, de Timothy Millert keresem. A barátja?

– A nagyapám. – Szinte észrevétlenül úgy lépett, hogy Katch és az ajtó közé kerüljön. – Mit akar tőle?

Katch felismerte a védekező mozdulatot, de még mielőtt megszólalhatott volna, Papi felbukkant a lány mögött.

– Miért nem engeded be az urat, Megan? Majd elmondja nekem ő maga.

– Alapvetően én is ember vagyok, Meg – mondta halkán Katch.

Hanghordozása arra készítette a nőt, hogy közelebbről is szemügyre vegye. A háta mögé nézett, majd visszafordult Katchhez. Figyelmeztető pillantást vetett a férfira. – Ne tegyen semmit, amivel felbosszanthatja a nagyapámat! – üzenté némán.

A lány valami olyasmit fedezett fel most a férfi tekintetében, amire nem is számított: szelídséget. Ez sokkal jobban zavarba hozta, mint a korábbi pimaszsága. Hátralépett, és az ajtót kitarva szótlanul beljebb invitálva.

Katch rámosolygott, könnyedén félresöpört egy tincset a lány arcából, miközben elhaladt mellette, és belépett a konyhába. Megan egy pillanatig nem mozdult: azon tanakodott, miért kavarja fel ennyire ennek az idegennek az érintése.

– Mr. Miller? – Katch hangja barátságos volt, és a kezét nyújtotta Papi felé. – David Katcherton vagyok.

Papi üdvözlésként bólintott.

– Maga az, aki néhány órával ezelőtt telefonált. – Katch válla fölött Meganre nézett. – Látom, az unokámmal már találkozott.

A férfi válaszul elmosolyodott.

– Igen. Elbűvölő.

Papi felnevetett, és a tűzhely felé lépett.

– Épp most akartam még teát főzni. Kér egy csészével?

Megan észrevette, hogy a férfi enyhén felvonja a szemöldökét. Nem a tea lett volna az első kívánsága, gondolta.

– Az jó lenne. Köszönöm. – Az asztalhoz sétált, és leült.

Mintha már régóta ismernék egymást – gondolta Megan. Félig kelletlenül, félig dacból a férfi mellé ült, és Papi háta mögött kérdően ránézett.

– Mondtam már, hogy milyen gyönyörű a szeme? – súgta a férfi. Válaszra sem várva Papi horgászdoboza felé fordult. – Milyen nagyszerű csalikat látok – jegyezte meg hangosan, és kézbe vett egy csalit, majd egy apró, béka mintájúra festett dugót. – Maga készítette őket?

– Félig ez a sport benne – közölte Papi, és egy újabb bögrét tett az asztalra. – Szokott horgászni?

– Néhanapján. Gondolom, ismeri az összes jó helyet a part mentén.

– Néhányat – felelte Papi szerényen.

Megan összevont szemöldökkel nézett a teájába. Ha egyszer a horgászat felmerül, akkor Papi órákig tud beszélni. Órákig.

– Arra gondoltam, hogy elmennék kicsit horgászni, amíg itt vagyok – közölte Katch, mintegy mellékesen. Megan meglepetten látta szemében a ravasz pillantást.

– Nos, akkor... – melegített be Papi a témához – ... mutathatok magának néhány jó helyet. Itt van a felszerelése?

– Nem, nincs itt.

Papi félresöpörte ezt a jelentéktelen problémát.

– Honnan jött, Mr. Katcherton?

– Katch – javította ki, és hátradőlt a széken. – Eredetileg Kaliforniából.

Ez megmagyarázza a napsütötte bőrt – gondolta Megan. Belekortyolt a kihűlő teába, miközben a bögre széle fölött a férfit tanulmányozta.

– Messzire került az otthonától – mondta Papi. Kényelmesen elhelyezkedett, és elővette a pipáját, amit az érdekes beszélgetésekre tartogatott. – Sokáig tervezi, hogy Myrtle Beachben marad?

– Attól függ. Szeretnék beszélni magával a vidámparkról.

Papi gyorsan pöfékelt a pipájával, miközben egy gyufát tartott a széléhez. A dohány lánggra gyulladt, és cseresznyeillatú füst szállt fel belőle.

– Ezt már mondta a telefonban is. Vicces, Megannel épp arról beszéltünk, hogy szükségünk lenne nyári munkásokra. Már csak hat hetünk van a szezon kezdetéig.

Pöfékelt, és újabb füstpamacs szállt fel a pipából.

– Húsvétig kevesebb mint három. Dolgozott már hullámvasúton vagy vásárban?

– Nem. – Katch megkóstolta a teát.

– Hát ezt – Papi nem tulajdonított jelentőséget a tapasztalatlanságának – elég könnyen meg lehet tanulni. Maga okosnak látszik.

Megan újra meglátta Katch arcán a vigyort. Letette a bögréjét.

– Egy kezdőnek nem tudunk többet fizetni a minimálbérnél – mondta Megan hidegen.

Be kellett ismernie, hogy a férfi idegesíti. Kis szerencsével talán el tudja venni a kedvét a vidámparktól, hogy máshol keressen állást. Valami azonban nem hagyta nyugodni. A férfi nem olyannak tűnt, mint aki megelégszik azzal, hogy egész nyáron a hullámvasút mellett ácsorogjon, vagy látogatókat fogadjon a vásári mutatványokhoz. Arckifejezésén tekintély látszott, mozgásában könnyed fölényesség rejlett. Amellett volt valami tisztességtelen is ebben a hányaveti kedvességben.

A férfi a zavar legkisebb jele nélkül állta a nő tekintetét.

– Ez elfogadhatónak tűnik. Maga is a parkban dolgozik, Meg?

A lány jobbnak látta, ha inkább lenyeli a választ.